

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 28/06-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Bárányu a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti V. M., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 40 Er 394/00 na neverejnom zasadnutí 21. júna 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 40 Er 394/00 **p o r u š i l** základné právo V. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 40 Er 394/00 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.

3. V. M. **p r i z n á v a** primerané finančné zadost'učinenie v sume 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Bratislava III **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania V. M. v sume 6 309 Sk (slovom šesťtisícristodevät' slovenských korún) jej právnomu zástupcovi advokátovi JUDr. J. F., Advokátska kancelária, B., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti V. M. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 28/06-9 z 18. januára 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť V. M., bytom B. (ďalej aj „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. F., Advokátska kancelária, B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 40 Er 394/00.

Sťažovateľka prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu v sťažnosti uviedla, že 11. novembra 1998 podala proti obchodnej spoločnosti P. T., s. r. o., B. (ďalej aj odporca v I. rade), J. P., bytom B. (ďalej aj odporca v II. rade), Z. P., bytom T. (ďalej len odporca v III. rade), a proti Ing. B. J., bytom B. (ďalej len odporca v IV. rade), návrh na vydanie platobného rozkazu. Okresný súd vydal 17. novembra 1998 v predmetnej veci platobný rozkaz sp. zn. 30 C 330/98. Odporca v II. rade podal 25. novembra 1998 proti platobnému rozkazu odpor. Sťažovateľka žiadala okresný súd o jeho doručenie (5. januára 1999, 1. marca 1999 a 29. marca 1999), aby sa k jeho obsahu mohla vyjadriť. Nebolo jej vyhovené. Podaním adresovaným predsedovi okresného súdu (z 20. augusta 1999) žiadala sťažovateľka o vytýčenie pojednávania. Na pojednávaní konanom 2. novembra 1999 bol medzi sťažovateľkou a odporcami v I. rade a v II. rade uzatvorený zmier. Vo vzťahu

k odporcom v III. rade a v IV. rade bolo konanie zastavené na základe späťvzatia návrhu sťažovateľkou.

Povinní - odporca v I. rade a odporca v II. rade však povinnosť vyplývajúcu im z právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia o schválení súdneho zmierného dobrovoľne nespĺnili. Sťažovateľka preto podala 7. marca 2000 návrh na vykonanie exekúcie. Obrátila sa na exekútora JUDr. V. S.. Sťažovateľka vzala na vedomie, že povinný - odporca v II. rade podal 26. apríla 2000 proti exekúcii námietky. Okresný súd námietky povinného uznesením sp. zn. 40 Er 394/2000 zo 16. februára 2001 zamietol. Súdom poverený exekútor však 11. mája 2001 sťažovateľke oznámil, že podľa jeho zistení bude exekúcia pre nemajetnosť oboch povinných neúspešná. Sťažovateľka však „...vie, že povinný J. P. k 14. 5. 2002 údajne splatil 114 tis. Sk chýbajúcej časti základného imania (adekvátne jeho obchodnému podielu v s. r. o. P. T.), v inkriminovanom čase vlastnil osobné motorové vozidlo Škoda Felícia, EFF 613 a dokonca k 30. 9. 2004 dokúpil obchodný podiel v s. r. o. A.“.

V októbri 2004 požiadala sťažovateľka okresný súd v súlade s § 44 ods. 6 Exekučného poriadku o zmenu exekútora. Ani po opakovaných urgenciách, dokonca adresovaných priamo do rúk predsedu súdu, sa „ale dodnes nič nestalo“. Okresný súd o jej žiadosti - napriek „...opakovaným návštevám v spisovej kancelárii, telefonickým žiadostiam o informáciu k stavu exekučného konania a písomným podaniam, vrátane sťažnosti na postup súdu podanej priamo predsedovi OS Bratislava III dňa 3. 11. 2005 v zmysle zák. č. 757/2004 Z. z. v platnom znení - nerozhodol.“

Sťažovateľka poukazujúc na judikatúru ústavného súdu namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: „1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn.: 40 Er 394/2000 porušil právo V. M., (...), bytom: B., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, priznané čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava III sa v konaní vedenom pod sp. zn.: 40 Er 394/2000 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. *V. M., (...), bytom: B., sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 25.000, - Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť V. M., (...), bytom: B., trovy konania (...).*“

V závere svojej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci, pokiaľ ústavný súd dospeje k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať jej ďalšie objasnenie.

Na základe výzvy ústavného súdu z 28. februára 2006 predložil okresný súd 29. marca 2006 v prílohe listu č. Spr. 3173/2006 z 22. marca 2006 ústavnému súdu spis týkajúci sa sťažovateľkinej veci vedenej pod sp. zn. 40 Er 394/00 a uviedol, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania vo veci samej. K tvrdeniam sťažovateľky v sťažnosti sa okresný súd nevyjadril (kópia sťažnosti bola okresnému súdu za týmto účelom doručená 6. marca 2006 spolu s uznesením o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie).

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu týkajúceho sa posudzovaného konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe predložených listín a obsahu dotknutého spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Sťažovateľka podala 10. marca 2000 návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. V. S., Exekútorový úrad, B. (ďalej len „súdny exekútor“), ktorý na základe uvedeného návrhu podal 16. marca 2000 okresnému súdu žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd vydal poverenie 31. marca 2000.

Súdny exekútor predložil okresnému súdu 2. mája 2000 námietky povinného v II. rade (odporca v II. rade) proti výkonu exekúcie a neskôr 24. mája 2000 predložil námietky proti výkonu exekúcie povinného v I. rade (odporca v I. rade).

Na základe pokynu sudcu zo 16. mája 2000 bol 14. júna 2000 pripojený spis týkajúci sa základného konania vo veci.

Sťažovateľka doručila 24. októbra 2000 okresnému súdu podanie, ktorým sa domáhala urýchleného rozhodnutia o podaných námietkach a pokračovania v exekučnom konaní a 30. januára 2001 podala sťažnosť na prietahy vo veci predsedovi okresného súdu.

Okresný súd rozhodol o námietkach uznesením zo 16. februára 2001 tak, že *„...námietky povinného proti exekúcii a proti trovám exekúcie zamietá...“* s odôvodnením, že *„...Námietky povinného proti upovedomeniu o začatí exekúcie neobsahujú ani jeden zo zákonných dôvodov uvedených v § 50 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. ...“* Písomné vyhotovenie rozhodnutia bolo vypravené 2. marca 2001.

Dňa 13. októbra 2004 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľky adresované : *„...do rúk predsedu súdu JUDr. B. T...“*, v ktorom sa uvádza : *„Vami riadený súd v marci 2000 pod č. 5103*009845 vydal v mojom záujme súdnemu exekútorovi JUDr. V. S. poverenie na exekúciu voči vyššie uvedeným povinným.“*

Spomenutý exekútor ale dodnes – podľa môjho názoru – neurobil v danej veci nič podstatné pre dosiahnutie súdnym rozsudkom predvídaného efektu. Dokonca som sa inými

cestami dozvedela, že dr. V. S. stratil exekútorské oprávnenie. V predmetnej veci nemám s kým komunikovať a nikto ma ani kompetentne neinformuje čo a ako ďalej.

Preto podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku prosím o zmenu exekútora – navrhujem poveriť Exekútorský úrad Ing. Bc. Š. H., M.,. “ Toto podanie sa v spise okresného súdu sp. zn. 40 Er 394/00 nenachádza. Sťažovateľka predložila ústavnému súdu prílohu svojej sťažnosti jeho kópiu, na ktorej je vyznačené potvrdenie a dátum podania podateľňou okresného súdu.

Okresnému súdu bolo 23. februára 2005 doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľky, ktorým oznámil, že prevzal jej právne zastupovanie v predmetnej veci a zároveň uviedol: *„Meritórne vychádzame z faktu, že naša mandantka požiadala korektne podľa platného Exekučného poriadku o zmenu exekútora. Dodnes rozhodnuté nebolo – prosíme o aktuálnu informáciu. (...)*“

Právny zástupca sťažovateľky urgoval rozhodnutie o jej návrhu na zmenu súdneho exekútora podaného 13. októbra 2004 aj v ďalších dvoch podaniach z 19. septembra 2005 a z 3. novembra 2005, podaných v tie isté dni (kópie uvedených podaní predložila sťažovateľka ústavnému súdu v prílohe sťažnosti).

III.

3.1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: *„Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).*“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želaného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou už ústavný súd vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03).

3.2. Predmetom ústavnej sťažnosti je tá časť exekučného konania, v rámci ktorej rozhodoval okresný súd o návrhoch procesných strán v rámci exekučného konania vedeného pod sp. zn. 40 Er 394/2000.

Keďže o hmotných právach účastníkov konania bolo už právoplatne rozhodnuté exekučným titulom vo veci samej, ktorý je podkladom pre nariadenie a výkon exekúcie, rozhodovanie o návrhoch procesných strán v rámci exekučného konania možno spravidla považovať za konanie tak po právnej stránke, ako aj po stránke faktickej (skutkovej) za pomerne jednoduché.

V preskúvanom konaní podľa zistenia ústavného súdu okresný súd rozhodoval o návrhu sťažovateľky na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, o námietkach povinného a napokon mal rozhodnúť aj o návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora. Rozhodovanie exekučného súdu v incidenčnom spore vyvolanom námietkami povinného spočívalo len v právnom posúdení ich obsahu okresným súdom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je teda možné konštatovať, že uvedený prípad je z hľadiska právnej a faktickej náročnosti štandardným prípadom, ktorý nevykazuje žiadne znaky právnej alebo skutkovej zložitosti, ktorá by mohla ovplyvniť dĺžku jeho konania pred okresným súdom.

3.3. Správanie sťažovateľky v posudzovanom konaní hodnotí ústavný súd ako aktívne. Sťažovateľka doručila 13. októbra 2004 okresnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora v predmetnej veci nesprávne adresovaný predsedovi okresného súdu. Táto skutočnosť mohla síce spôsobiť krátke predĺženie konania, pokiaľ ide o rozhodovanie o tomto návrhu, nemožno ju však akceptovať ako dôvod ospravedlňujúci dlhodobú nečinnosť okresného súdu v danej veci. V rámci predmetného exekučného konania sťažovateľka viackrát využila právne prostriedky, ktoré jej zákon za účelom ochrany jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov poskytuje. V správaní sťažovateľky teda ústavný súd nezistil okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k závažnejšiemu spomaleniu postupu súdu v rámci tohto exekučného konania.

3.4. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd v preskúvanom konaní zistil dlhé obdobia nečinnosti v postupe okresného súdu v tejto veci, ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania.

Okresný súd v incidenčnom spore začatom 2. mája 2000, keď súdny exekútor predložil okresnému súdu námietky povinného v II. rade proti výkonu exekúcie (neskôr 24. mája 2000 námietky proti výkonu exekúcie povinného v I. rade), rozhodol po viac ako

deviatich mesiacoch uznesením č. k. 40 Er 394/00-17, Ex 128/00 zo 16. februára 2001. Keďže rozhodovanie o námietkach povinného spočívalo iba v právnom posúdení ich obsahu okresným súdom, ústavný súd považoval za primeranú na rozhodnutie v tejto veci dobu maximálne troch mesiacov. Zostávajúcu časť označeného obdobia od predloženia námietok súdnym exekútorom po rozhodnutí okresného súdu (približne šesť mesiacov) posúdil ústavný súd ako obdobie, v ktorom dochádzalo k zbytočným priet'ahom v konaní zavinením okresného súdu.

Sťažovateľka doručila 13. októbra 2004 okresnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora v preskúmanom konaní adresovaný jeho predsedovi. Z obsahu spisu okresného súdu v tejto veci ústavný súd zistil, že tento návrh sťažovateľky sa v ňom nenachádzal. Dôkaz o doručení takéhoto návrhu okresnému súdu však sťažovateľka ústavnému súdu predložila v rámci príloh k ústavnej sťažnosti. Okresný súd o tomto návrhu sťažovateľky do dňa podania ústavnej sťažnosti nerozhodol.

Podanie sťažovateľky bolo síce nesprávne adresované predsedovi okresného súdu, čo mohlo spôsobiť krátke predĺženie konania, pokiaľ ide o rozhodovanie o tomto návrhu, okresný súd bol však v zmysle § 41 ods. 2 v spojení s § 254 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom a účinnom v danom čase povinný podanie sťažovateľky s ohľadom na jeho obsah (v podaní sťažovateľka riadne označila spisovú značku konania, špecifikovala účastníkov konania, a z jeho obsahu bolo zrejmé, čoho sa domáha s odvolaním sa na konkrétne ustanovenie Exekučného poriadku v znení platnom a účinnom v danom čase) posúdiť ako podanie do spisu, ktoré obsahuje návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd tak nekonal a aj napriek ďalším podaniam sťažovateľky a jej právneho zástupcu ohľadne podania aktuálnej informácie o stave konania vo veci návrhu na zmenu súdneho exekútora (doručených mu 23. februára 2005, 19. septembra 2005 a 3. novembra 2005). O návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol a ani nevykonal vo vzťahu k sťažovateľke alebo jej právnemu zástupcovi žiadny procesný úkon smerujúci k prípadnému odstráneniu nedostatkov v podmienkach konania, pokiaľ mal za to, že nemôže vo veci konať a rozhodnúť. Nečinnosť okresného súdu pri rozhodovaní o tomto

návrhu trvala do dňa podania ústavnej sťažnosti (16. decembra 2005) viac ako štrnásť mesiacov.

Nečinnosť okresného súdu v označených obdobiach (spolu viac ako dvadsať mesiacov, t. j. 1 rok a osem mesiacov) je potrebné považovať za zbytočné prietahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na uvedené skutočnosti nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy za ústavne akceptovateľnú. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené právo sťažovateľky bolo porušené (bod 1. výroku nálezu).

3.5. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu, aby vo veci (rozhodovania súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora sťažovateľky) konal bez zbytočných prietahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka nachádza (bod 2. výroku nálezu).

3.6. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 25 000 Sk z dôvodu nemajetkovej ujmy najmä „... *vzhľadom na charakter veci...*“, dĺžku trvania konania, ako aj z dôvodu opakovaného výskytu zbytočných prietahov v tomto konaní, v ktorom okresný súd spôsobuje sťažovateľke „... *svojou nečinnosťou (...) neprimerane veľké ťažkosti, možno i nevratnú škodu*“.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval za primerané v tomto prípade priznať finančné zadosťučinenie vo výške uplatnenej v sťažnosti, t. j. vo výške 25 000 Sk (bod 3. výroku nálezu), ktorá zohľadňuje charakter posudzovaného konania (podľa názoru ústavného súdu požiadavku na rýchly a efektívny postup súdu pri rozhodovaní v rámci konania týkajúceho sa núteného výkonu rozhodnutia je vzhľadom na jeho charakter a účel potrebné posudzovať ešte dôraznejšie ako v konaní „o práve samom“, ktoré mu predchádzalo - napr. III. ÚS 15/03), dobu posudzovaného konania, dĺžku zbytočných prietáhov v konaní (jeden rok a osem mesiacov) a s nimi spojenú nemajetkovú ujmu sťažovateľky.

3.7. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 6 310,10 Sk, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby realizované v roku 2005 (prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie na súd), ako aj režijného paušálu a DPH.

Ústavný súd pri rozhodovaní o požadovanej náhrade trov vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Pri stanovení výšky priznanej náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľky vychádzal ústavný súd z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 13 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a), c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 1 a 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) s tým, že predmet konania pred ústavným súdom o sťažnosti v zmysle čl. 127 ústavy je v zásade

nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadost'učinením, alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 129/03, III. ÚS 11/05).

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v roku 2005 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 501 Sk a hodnota režijného paušálu 150 Sk.

V súlade s uvedenými ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z. z. mohla sťažovateľka požadovať náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2005 (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie vo veci – sťažnosť) advokátom, ktorý je platiteľom dane z pridanej hodnoty, teda $2 \times 2\,501 \text{ Sk} + 2 \times 150 \text{ Sk} + 19\% \text{ DPH}$.

Ústavný súd preto priznal sťažovateľke podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 309 Sk (bod 4. výroku nálezu). Vo zvyšnej časti ústavný súd návrhu na priznanie náhrady trov konania nevyhovel (bod 5. výroku nálezu).

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2006